

[Statsministeren.]

regeringen kan krybe i skjul for folketinget. Lad mig føje til, at regeringen har, som jeg gav udtryk for det før, ikke haft noget ønske om at krybe i skjul for folketinget.

Heller ikke kan jeg acceptere det, man siger: at vi har ønsket at undgå en åben debat, at vi har ønsket ikke at blive udsat for de mange synspunkter, som folketinget kunne fremsætte. Jeg tror ikke, at nogen, hverken de, der har været medlemmer af finansudvalget, eller de, der har haft en ministerpost, vil være uenige med mig i, at normalt plejer finansudvalget ikke at være mindre inkvisitorisk end folketinget. Man slipper ikke lettere igennem med en sag dér, end man normalt gør i folketinget.

Heller ikke kan jeg være enig med hr. Aksel Larsen i, at det var afgørende, at man kunne finde nogle eksempler på, at finansudvalget i visse tilfælde har afvist at give tilslutning og henvist sagerne til folketinget. Jeg synes derimod, det afgørende er, at finansudvalget som af mig fremhævet mange gange har anvendt en fremgangsmåde som den, regeringen i dette tilfælde har benyttet, og at folketinget har godkendt denne fremgangsmåde.

Når man henviser til debatten fra 1958, hvor der jo som påvist af hr. Aksel Larsen på visse områder var et sammenfald imellem den opfattelse, hr. Aksel Larsen i dag gør sig til talsmand for, og den, som ordførerne for venstre og de konservative dengang gjorde sig til talsmænd for, synes jeg heller ikke, at man af den grund kan slå fast, at regeringen i dette tilfælde har foretaget en handling i strid med praksis, endsige i strid med forfatningen. Det afgørende er, synes jeg, at de mange citater bekræfter, at min fremstilling af praksis er rigtig; og det, at man kan finde udtalelser, der i et vist omfang falder sammen med hr. Aksel Larsens opfattelse i dag, synes jeg man burde se i sammenhæng med mit tilbud om, at regeringen vil drøfte eventuelle nye retningslinjer med folketingets partier.

Det afgørende, når man endelig vil se på debatten i 1958, var langt snarere, at folketingets flertal forkastede den opfattelse, som hr. Aksel Larsen i dag forfægter, og derved blev jo af et folketingsflertal godkendt en praksis, som ikke siden er blevet ændret; derfor må selvfølgelig også den nuværende

regering anse det for rigtigt, at man kan handle i overensstemmelse med denne praksis, når regeringen anser det for fornødent.

Hr. Lysholt Hansen spurgte, om jeg anser det for rigtigt gennem en forhandling bag lukkede døre at træffe beslutninger. Nej, det gør jeg ikke, og vi må også erkende, at debatten i dag og den forudgående debat har vist, at det er ikke en afgørelse, der kan træffes bag lukkede døre, for den skal til finansudvalget og kommer dermed til folketingets og til offentlighedens kundskab, og hvis hensigten skulle have været at undgå offentlighedens søgelys og folketingets debat, ja, så må man i hvert fald sige, at regeringen har ikke fået sin hensigt tilgodeset; for debat har vi fået, både her og i offentligheden.

Hr. Lysholt Hansen henviste endvidere til, at jeg havde sagt, at i det arbejds materiale, regeringen har fået udarbejdet med henblik på sit arbejde med de fremtidige landbrugsordninger, var ikke noget indeholdt om disse 100 mill. kr., og dette tager hr. Lysholt Hansen som et udtryk for, at jeg dermed skulle have sagt, at der altså foreligger et materiale. Her må jeg henvise til det, landbrugsministeren sagde om, hvad der forelå af materiale, og så er der grund til på baggrund af denne del af diskussionen endnu en gang at understrege, at der her er tale om en engangsforetelse, som regeringen ikke mener skal påvirke de kommende forhandlinger om fremtidens landbrugsordninger.

Så siger man: hvad går aftalen med landbruget ud på? Aftalen går ud på det, som er forelagt finansudvalget, og som nu også er forelagt folketinget. Aftalen går simpelt hen ud på, at regeringen i tiden frem til den 1. marts næste år ud over det, der er vedtaget ved lov om støtte til nyetablerede landmænd, yder et beløb på ca. 100 mill. kr., der stilles til rådighed for landbrugets dispositionsfond. Så siger både hr. Aksel Larsen og hr. Lysholt Hansen: der var tale om 4 uger. Hvorfor kunne landbruget ikke vente 4 uger? Nu synes jeg, det er nødvendigt, at vi ikke taler forbi hinanden. Man ved jo godt, at en udsættelse ikke var en udsættelse for 4 uger, men formentlig for noget længere tid. Hvad vi end herinde kan mene om vores egen effektivitet, så ved vi jo, at et lovforslag normalt ikke